

сѣхъ името *свободна България*, — оня горещъ отечестволюбецъ и неуморимъ народенъ дѣецъ, когото поетътъ възпѣва въ слѣднитѣ добръ-познати редове:

«Десетъ години той
Скита се бездоменъ, безъ сѣнь, безъ покой,
Подъ вънкашность чужда и подъ име ново,
И съ сѣрдце порасло и на все готово,
На робитѣ слѣпи въ робската страна
Той носи съзнание, крѣпость, свѣтлина.
Думитѣ му бѣхъ и прости, и кратки,
Пълни съ упование и надежди сладки.
Говореше често за бунтъ, за борба
Каг' за една близна, обща веселба,
Частъ на която бѣше неизвѣстенъ.
Испитваше, кой е сѣрдцатъ, сир. честенъ
Участникъ да стане въ подвига светъ,
Всѣхъ единъ слушателъ, му бѣше братъ.
Въ бъдещето тъмно той гледаше ясно.
Той любеше своето отечество красно».

Л. билъ роденъ въ Карлово въ 1837. Синъ на бѣдни родители, **Ив. Кунчевъ** и **Гина Караиванова**, **Василъ**, заедно съ братчетата си **Христо** и **Петръ**, останжлъ рано сираче и на 7—8-годишна възраст билъ принуденъ да ходи съ майка си на дърва въ гората. Откакъ се поучилъ въ карловското училище на тогавашното церковно учение, вуйчо му, архимандритъ **Хаджи Василъ**, го зель при себе си въ **Стара-Загора** и го пращалъ въ тамошното българско училище. Слѣдъ 3 години, когато билъ на 14—15-годишна възраст, **Василъ** станжлъ чиракъ на единъ абаджия, въ **Карлово**, а послѣ се цѣнилъ у **Никола Пудевъ** съ условие да ходи на училището; нъ понеже условието не се изпълнило, той се върнжлъ при първия си майсторъ, отъ когото вуйчо му го зель и го покалугерилъ въ сопотския манастиръ, когато билъ на 20-годишна възраст. **Игнатий** — това било духовното му имъ — зимѣ се училъ въ карловското училище,

а лѣтъ ходилъ по просия съ вуйча си. Тая послѣдната работа не му се нравела, ала нѣмало що да стори. Въ 1860 **Хаджи Василъ** отишелъ на **Божий Гробъ** втори пжтъ и оставилъ младото дяконче безъ прѣбита пара, па още и коня му да храни, като му казалъ (по тогавашното, па дори още и сегашното понятие на нѣкои калугере) да не носи напразно расото, а да стане и ходи, та да събира *Христа ради*.

Прѣдпочтително отъ калугерската просия, дяконътъ се прибралъ при майка си, която хранила и него съ преденето си. Въ това врѣме той се сприятелилъ съ нѣкои младежи, съ които пѣяли патриотически пѣсни и мечтаали за освобождението на България; тогава и ималъ той случай да се запознае съ **Раковски** въ едно посѣщение на **Карлово** отъ великия патриотъ. На другата година **Хаджи Василъ** се завърнжлъ и тутакси повикалъ пакъ дякона си да излѣзжтъ по просия; ала дяконътъ посрѣщнжлъ поканата съ категорически отказъ. Той останжлъ при майка си до пролѣтѣта на 1862, когато по съвѣтитѣ на нѣкого си **Ив. Караиванова** намислилъ да отиде въ **Сърбия** или въ **Влашко**.

Речено и сторено. Единъ денъ **Л.** дръпва вуйчовия си конъ [отъ вуйча си нашия приятелъ не билъ добилъ до тогава никакво възнаграждение за услугитѣ си] и прѣзъ **Пловдивъ** и **Т.-Пазарджикъ** се озовава най-сетнѣ въ **Нишъ**. Тамъ продава коня, раскалугерва се, та си става пакъ **Василъ Ивановъ** и слѣдъ малко врѣме е въ **Бѣлградъ**. Въ сръбската столица **Василъ** пристигнжлъ тъкмо на врѣме да земе участие въ сръб-